

beklagelige og kedelige er blot, at det har trukket saa længe ud, at man paa Forhaand maatte kunne sige sig selv, at disse Overvejelser maatte resultere i, at der ikke kom noget ud af Revisionen til den fastsatte Tid. Bemærkningerne oplyser endvidere, at det Resultat, som man var kommet til ved disse Forhandlinger, ikke skulde betyde noget endeligt, det skulde i Henseende til sine Virkninger indenfor de forskellige Lodserier prøves paa Basis af Lodsregnskaberne, vel at mærke ikke saadanne Lodsregnskaber, som allerede var aflagte, men saadanne, som vilde komme i Henhold til Lodseriernes Virksomhed i de nærmest følgende Aar. Nu forstaar jeg ikke rigtig, at det ikke skulde kunne lade sig gøre at undersøge saadanne Overenskomsters Virkninger paa Basis af de Lodsregnskaber, som maatte foreligge; thi Forholdet er jo det, at Spørgsmaalet om Lodsning under Bugsering føres ud i Praksis ved de forskellige Lodserier efter hvert enkelt Steds særlige Regler, og man kan ikke vel tænke sig, at disse Regler i og for sig skulde undergaa nogen Ændring, fordi der nu foreligger et saadant Forslag til Prøvelse. Mig forekommer det derfor, at man i og for sig godt straks kunde have taget fat paa at prøve det Resultat, Forhandlingerne havde ført til, paa de for de senere Aar foreliggende Lodsregnskaber. Det har ogsaa vist sig, at man har været nødt til at gaa dertil, og det oplyses, at man nu snart kan være færdig. Jeg haaber da ogsaa, at det betyder, at der ikke er langt igen, inden Lodserierne Landet over faar deres stærke Ønske om at faa denne Sag ens og praktisk ordnet opfyldt. Ganske vist ser jeg nok, at der i det følgende Stykke af Bemærkningerne siges med Hensyn til Spørgsmaalet om Fordelingen af Lodspengene ved Farvands- og Langlodsninger, at der har man heller ikke kunnet komme til nogen endelig Afgørelse, fordi den indtraadte Krigssituation ikke tillader at drage sikre Slutninger for Fremtiden, „idet man ikke kan bortse fra den Mulighed, at Søfartsforholdene efter Krigens Afslutning kan stille sig anderledes end hidtil“. Ja, det er klart, at efter denne Verdensbrands Afslutning er der mange Forhold, der vil stille sig anderledes end hidtil, der er mange Omraader, paa hvilke der vil blive revideret — den højtærede Minister er jo ikke helt ukendt med, at saadan Revision har kunnet finde Sted —, men ikke des mindre skulde jeg tro, at naar Verden en Gang kommer i Lave igen — og den Tid maa

vel komme —, vil Søfarten foregaa ad de samme Baner og væsentligt koncentrere sig om de samme Centrere som hidtil. Jeg kan derfor ikke se, at der i og for sig i dette ligger nogen virkelig Undskyldning for, at denne Side af Sagen heller ikke har kunnet fremmes.

Men saa kommer jeg endelig til det, som i denne Sammenhæng er Hovedsagen og ogsaa er det for Lodserne Landet over, nemlig at det vilde have været ønskeligt, om det, som det hedder i næstsidste Stykke, „vanskelige Spørgsmaal om Lodsernes Pensioneringsforhold, som ved den sidst foretagne Behandling af Lodsloven ikke blev optaget til Drøftelse“, og som „i høj Grad kunde tiltrænge en gennemgribende Behandling for om muligt at bringes til en tilfredsstillende Løsning“, var blevet medoptaget. Ja, her staar vi ved et Punkt, som i Virkeligheden er brændende for Lodserne Landet over. Lodsloven af 1879 lader Plads aaben for højst forskelligartede Lønningsforhold og højst varierende Pensionsforhold ved samtlige Lodserier Landet over. Ved den Lov, som blev gennemført i 1912, fik man indført Regler, som maa siges at være nogenlunde rimelige for Lodserierne i København og ved Helsingør og Dragør, men for de andre Lodseriers Vedkommende er man blevet staaende ved det gamle. Det, som man fra Lodsernes Side har at anke over, er den fuldkommen urimelige Fordeling af Lodsindtægterne ved en hel Række Lodserier — jeg kan nævne: Aalborg, Agger Kanal, Hals, Horsens, Odense Kanal, Albuén, Femø, Nykøbing F. og Nyborg. Paa disse og flere Lodserier fordeles Indtægterne aldeles ulige og saaledes, at det giver Adgang til den største Utilfredshed blandt Lodserne, somme Steder endogsaa til daarligt Samarbejde mellem dem, ja hist og her til et mindre godt personligt Forhold mellem Lodserne, noget, som altsammen maa siges at være af det onde.

Jeg maa maaske i denne Sammenhæng fremdrage, hvorledes Forholdet er ved et Lodseri, som er mig velbekendt. Lodsoldermanden og de tre ældste faste Lodser lønnes med $1\frac{1}{2}$ Lodspart, medens alle de andre kun faar en enkelt Part hver, og de Lodser, som faar $1\frac{1}{2}$ Part, beholder, naar de afskediges, denne Halvpart som Pension og faar tillige samme Tilskud af Pensionskassen som de andre, der ikke naar at komme frem til denne ekstra Halvpart. Hvis altsaa en Lods af Helbredshensyn eller af andre Grunde bliver nødt til at forlade sin Stilling, in-